

Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
JEAN RICHARD DE LA TOUR
föredraget den 9 mars 2023¹

Mål C-142/22

OE

mot

The Minister for Justice and Equality

(begäran om förhandsavgörande framställd av Supreme Court (Högsta domstolen, Irland))

”Begäran om förhandsavgörande – Polissamarbete och straffrättsligt samarbete –
Europeisk arresteringsorder – Rambeslut 2002/584/RIF – Artikel 27 –
Specialitetsbestämmelse – Åtal för ett annat brott, som begåtts före överlämnandet, än det brott
för vilket personen överlämnades – Samtycke från den verkställande rättsliga myndigheten –
Ogiltig europeisk arresteringsorder – Rättsverkningar med avseende på framställan om
samtycke – Fråga som anses vara slutgiltigt avgjord i beslutet om överlämnande”

I. Inledning

1. I artikel 27.2 i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna,² i dess lydelse enligt rådets rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009,³ anges specialitetsbestämmelsen att en överlämnad person inte får åtalas, dömas eller på annat sätt berövas sin frihet för ett annat brott, som begåtts före överlämnandet, än det brott för vilket personen överlämnades.

2. Det framgår av artikel 27.3 g i rambeslut 2002/584 att den specialitetsbestämmelse som anges i punkt 2 i samma artikel inte är tillämplig om den verkställande rättsliga myndighet som har överlämnat berörd person ger sitt samtycke, i enlighet med punkt 4 i nämnda artikel, för att denne ska kunna åtalas, dömas eller på annat sätt berövas sin frihet för ett annat brott, som begåtts före överlämnandet, än det brott för vilket personen överlämnades.

3. Genom förevarande begäran om förhandsavgörande uppmanas domstolen i huvudsak att avgöra huruvida konstaterandet att en europeisk arresteringsorder, på grundval av vilken en person har överlämnats, har utfärdats av en myndighet som inte är en ”utfärdande rättslig myndighet” i den mening som avses i artikel 6.1 i rambeslut 2002/584, och därför ska anses vara ogiltig, kan utgöra hinder för att den verkställande rättsliga myndigheten får ge samtycke, när

¹ Originalspråk: franska.

² EGT L 190, 2002, s. 1.

³ EUT L 81, 2009, s. 24, nedan kallat rambeslut 2002/584.

denna mottar en framställan om samtycke till att den utfärdande medlemsstatens rättsliga myndigheter får åtala eller döma denna person för ett annat brott, som begåtts före överlämnandet, än det brott för vilket personen överlämnades.

4. I förevarande förslag till avgörande kommer jag att föreslå att domstolen svarar på så sätt att ett sådant skäl för ogiltighet av en europeisk arresteringsorder inte kan utgöra hinder för att den verkställande rättsliga myndigheten ger det begärda samtycket.

II. Tillämpliga bestämmelser

A. Unionsrätt

5. Av relevans i förevarande mål är artiklarna 1.1, 6.1, 6.2, 8.1 och 27 i rambeslut 2002/584.

B. Irländsk rätt

6. Rambeslut 2002/584 har införlivats med irländsk lagstiftning genom European Arrest Warrant Act 2003 (2003 års lag om en europeisk arresteringsorder), i dess ändrade lydelse.

7. I artikel 2.1 i denna lag återfinns bland annat följande definitioner:

- rättslig myndighet: ”en domare eller annan person som enligt lagen i medlemsstaten i fråga har behörighet att utföra samma eller liknande uppgifter som dem som enligt artikel 33 utförs av en domstol i landet”. Supreme Court (Högsta domstolen, Irland) har angett att det gäller utfärdande av en europeisk arresteringsorder.
- utfärdande rättslig myndighet: ”den rättsliga myndighet i den utfärdande staten som utfärdade den berörda europeiska arresteringsordern”.
- utfärdande stat: ”en medlemsstat ... vars rättsliga myndighet har utfärdat den europeiska arresteringsordern”.

8. I artikel 22 i 2003 års lag om en europeisk arresteringsorder, som ersatts av artikel 80 i Criminal Justice (Terrorist Offences) Act 2005 (2005 års strafflag (terroristbrott)), anges följande i punkt 7:

”High Court (Förvaltningsöverdomstolen, Irland) kan, när det gäller en person som har överlämnats till en utfärdande stat i enlighet med denna lag, ge samtycke till

- a) att förfaranden inleds mot den personen i den utfärdande staten för ett brott,
- b) att ett straff ådöms i den utfärdande staten, inbegripet ett straff som består i en inskränkning av den berörda personens frihet, med avseende på ett brott, eller
- c) att förfaranden inleds mot personen eller att personen frihetsberövas i den utfärdande staten för verkställande av en dom eller en frihetsberövande åtgärd med avseende på ett brott,

efter att ha mottagit en skriftlig begäran från den utfärdande staten i detta avseende.”

9. I artikel 22.8 i 2003 års lag om en europeisk arresteringsorder, i dess lydelse enligt artikel 15 i European Arrest Warrant (Application to Third Countries and Amendment) and Extradition (Amendment) Act 2012 (2012 års lag om en europeisk arresteringsorder (tillämpning på tredjeland och ändring) och utlämning (ändring)), föreskrivs att det samtycke som avses i artikel 22.7 i 2003 års lag om en europeisk arresteringsorder ska vägras om det berörda brottet är ett sådant brott för vilket en person, enligt del 3 i lagen, inte kan överlämnas. Del 3 innehåller bestämmelser om grundläggande rättigheter, korrespondens, dubbelbestraffning, åtal mot den eftersökte inom staten på grundval av samma påstådda gärningar, straffmyndighetsålder, extraterritorialitet och förfarande i vederbörandes utemål.

III. Bakgrunden till målet i den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

10. Under år 2016 var OE föremål för tre europeiska arresteringsorder, varav två av dessa hade utfärdats av åklagarmyndigheten i Amsterdam (Nederländerna) och den tredje av en avdelning inom den nederländska nationella åklagarmyndigheten. Dessa arresteringsorder avsåg överlämnande av OE för lagföring av en rad brott som bland annat gällde penningtvätt, misshandel och mordförsök.

11. Eftersom OE:s invändningar hade avvisats av High Court (Förvaltningsöverdomstolen) och eftersom han inte hade överklagat den dom som denna rätt hade meddelat, överlämnades han till de nederländska myndigheterna under år 2017. Det är ostridigt att ingen av dessa invändningar avsåg att de europeiska arresteringsorderna hade utfärdats av åklagare. OE dömdes därefter till 18 års fängelse, ett straff som han för närvarande avtjänar i Nederländerna.

12. Den 1 maj 2019 översände den nationella nederländska åklagarmyndigheten i sin egenskap av verkställande rättslig myndighet en framställan om samtycke till High Court (Förvaltningsöverdomstolen), i enlighet med vad som föreskrivs i artikel 27.3 g och 27.4 i rambeslut 2002/584, för att kunna väcka åtal mot OE för andra brott än de för vilka denne hade överlämnats och som begåtts innan han överlämnades. Denna framställan tillställdes High Court (Förvaltningsöverdomstolen) den 23 juli 2019. OE lagfördes, befanns skyldig och dömdes till livstids fängelse på grundval av nya åtalspunkter, men det krävs att den verkställande rättsliga myndigheten ger sitt samtycke för att detta frihetsberövande ska få verkställas.

13. Denna framställan om samtycke återkallades dock efter det att domen av den 27 maj 2019, OG och PI (Åklagarmyndigheten i Lübeck och Zwickau) hade meddelats,⁴ av vilken det framgår att åklagarmyndigheten i en medlemsstat som direkt eller indirekt kan påtvingas påbud eller anvisningar i ett enskilt ärende från den verkställande makten i samband med att beslut fattas om att utfärda en europeisk arresteringsorder inte omfattas av begreppet utfärdande rättsliga myndighet i den mening som avses i artikel 6.1 i rambeslut 2002/584.

14. En ny framställan om samtycke översändes därefter till High Court (Förvaltningsöverdomstolen), men denna gång av en undersökningsdomare i Amsterdam.

15. OE har vid High Court (Förvaltningsöverdomstolen) motsatt sig denna framställan om samtycke och har gjort gällande att de myndigheter som utfärdade de europeiska arresteringsorderna inte var "utfärdande rättsliga myndigheter" i den mening som avses i artikel 6.1 i rambeslut 2002/584. Det bör härvid påpekas att OE inte har bestritt överlämnandet till de nederländska myndigheterna grundat på de europeiska arresteringsorderna men att han

⁴ C-508/18 och C-82/19 PPU, EU:C:2019:456.

anser att samtycke till åtal för andra brott än de för vilka han överlämnades inte får ges om de ursprungliga europeiska arresteringsorderna inte på giltigt sätt har utfärdats av en utfärdande rättslig myndighet.

16. Med hänvisning till att beslutet om överlämnandet av honom hade vunnit laga kraft avvisade emellertid High Court (Förvaltningsöverdomstolen) OE:s prövningsbegäran. Denne överklagade då vid Court of Appeal (Appellationsdomstolen, Irland).

17. Under tiden hade EU-domstolen, vad avser den nederländska åklagarmyndigheten, den 24 november 2020 meddelat dom i målet *Openbaar Ministerie* (Urkundsförfalskning),⁵ enligt vilken artiklarna 6.2, 27.3 g och 27.4 i rambeslut 2002/584 ska tolkas så, att en åklagare i en medlemsstat som deltar i rättskipningen, men som från den verkställande makten kan få ta emot anvisningar i enskilda ärenden i samband med att denne fattar beslut, inte utgör en ”verkställande rättslig myndighet” i den mening som avses i dessa bestämmelser.⁶

18. Court of Appeal (Appellationsdomstolen) avvisade OE:s överklagande eftersom den, i enlighet med de argument som framlagts av The Minister for Justice and Equality (Irlands justitie- och likabehandlingsminister, nedan kallad ministern), ansåg att det förelåg skäl för att tillämpa den nationella processuella bestämmelsen om estoppel-principen, som utgör hinder såväl för ett direkt bestridande av High Courts (Förvaltningsöverdomstolens) beslut om överlämnande som för ett anslutningsbestridande av beslutet.⁷ Court of Appeal (Appellationsdomstolen) grundade sig härvid på EU-domstolens praxis med framhållande av vikten av principen att domstolsavgöranden som har vunnit laga kraft efter det att tillgängliga rättsmedel har uttömts eller fristerna för dessa har löpt ut inte längre kan angripas, med förbehåll för att likvärdighets- och effektivitetsprinciperna iakttas, av vilka ett åsidosättande inte har gjorts gällande inom ramen för det nationella målet.⁸

19. Den 22 september 2021 beviljade Supreme Court (Högsta domstolen) en begäran om resning.

20. Supreme Court (Högsta domstolen) anser att OE har vitsordat att beslutet av år 2017 om att han skulle överlämnas har vunnit laga kraft enligt irländsk rätt och att det enligt unionsrätten inte krävs att beslutet får angripas. Den hänskjutande domstolens främsta invändning mot beviljandet av samtycke grundar sig på de rättsliga förutsättningarna för samtyckesförfarandet. Enligt artikel 22.7 i 2003 års lag om en europeisk arresteringsorder ska framställan om samtycke nämligen göras av den ”utfärdande staten”, vilket definieras som den stat vars ”rättsliga myndighet” har utfärdat den ursprungliga europeiska arresteringsordern. OE har emellertid gjort gällande att Konungariket Nederländerna inte kan anses vara ”utfärdande stat”, eftersom de åklagare som utfärdat de ursprungliga europeiska arresteringsorderna inte var ”rättsliga myndigheter” enligt unionsrätten.

21. Ministern har däremot alltjämt inför den hänskjutande domstolen hävdatt att alla eventuella frågor om de nederländska åklagarnas behörighet att agera som utfärdande rättsliga myndigheter i fråga om europeiska arresteringsorder måste anses ha avgjorts slutgiltigt av High Court

⁵ C-510/19, EU:C:2020:953.

⁶ Punkt 70 i nämnda dom. Se även dom av den 8 december 2022, CJ (Beslut om uppskjutet överlämnande på grund av lagföring i brottmål) (C-492/22 PPU, EU:C:2022:964, punkt 55).

⁷ Den hänskjutande domstolen har förklarat att estoppel-principen i princip ska tillämpas i ett mål, om i) en dom har meddelats av en behörig domstol, ii) avgörandet var ett slutligt beslut i sak, iii) det i domen avgjordes en fråga som en part försöker ta upp i det efterföljande förfarandet och iv) parterna var samma personer (eller deras medintressenter, så kallade ”privies”) som parterna i det mål där estoppel-yrkandet framställdes.

⁸ Den hänskjutande domstolen har hänvisat till dom av den 6 oktober 2009, *Asturcom Telecomunicaciones* (C-40/08, EU:C:2009:615).

(Förvaltningsöverdomstolen) i dess beslut om överlämnande av år 2017 och att estoppel-principen ska tillämpas på detta lagakraftvunna avgörande, vilket innebär att detta inte längre kan bestridas i detta hänseende.

22. Den hänskjutande domstolen anser att svaret på frågan huruvida det argument från OE:s sida kan godtas inom ramen för en framställan om samtycke enligt artikel 27.3 g och 27.4 i rambeslut 2002/584 att de ursprungliga europeiska arresteringsorderna inte hade utfärdats av en "utfärdande rättslig myndighet" i den mening som avses i artikel 6.1 i rambeslutet, är avhängigt av en korrekt rättslig kategorisering av förbindelsen mellan överlämnandeförfarandet och samtyckesförfarandet.

23. Den hänskjutande domstolen anser nämligen att estoppel-principen inte kan tillämpas om nämnda förfaranden ska anses vara separata och fristående, i vilket fall varje invändning som skulle kunna resas av berörd person inom ramen för begäran om överlämnande kan åberopas som nytt eller kompletterande argument inom ramen för framställan om samtycke.

24. Om däremot dessa förfaranden ska anses ha ett så nära samband att en fråga som med nödvändighet avgjordes i beslutet om överlämnande även ska anses vara avgjord vad gäller beslutet om samtycke, kan OE inte i detta skede tillåtas att åberopa ett argument om den utfärdande rättsliga myndighetens ställning.

25. Mot nämnda bakgrund beslutade Supreme Court (Högsta domstolen) att vilandeförklara målet och till EU-domstolen ställa följande tolkningsfrågor:

- "1) Ska artikel 27 i rambeslut [2002/584] tolkas så, att ett beslut om överlämnande av en person skapar ett rättsförhållande mellan denne, den verkställande staten och den anmodande staten, vilket innebär att varje fråga som anses vara slutgiltigt avgjord i det beslutet också ska anses vara avgjord vad gäller förfarandet för erhållande av samtycke till ytterligare åtal eller ådömande av straff för andra brott?
- 2) Om svaret på fråga 1 är att artikel 27 inte ska tolkas på ett sådant sätt, medför då en nationell processuell bestämmelse ett åsidosättande av effektivitetsprincipen om den tillämpas så, att den hindrar den berörda personen från att, i samband med framställan om samtycke, åberopa en relevant dom från [EU-domstolen] som har meddelats efter beslutet om överlämnande?"

26. Den hänskjutande domstolen har ansökt om att förevarande mål ska handläggas skyndsamt i enlighet med artikel 105 i domstolens rättegångsregler eller anses vara ett brådskande mål om förhandsavgörande i enlighet med artikel 107 i dessa rättegångsregler.

27. Genom beslut av den 15 mars 2022 beslutade andra avdelningen att inte bevilja den hänskjutande domstolens ansökan om skyndsamt handläggning av målet. Genom beslut av den 23 mars 2022 avslog domstolens ordförande den hänskjutande domstolens ansökan om att målet ska anses vara ett brådskande mål om förhandsavgörande.

28. OE, ministern och den irländska regeringen, den ungerska, den nederländska och den polska regeringen samt Europeiska kommissionen har inkommit med skriftliga yttranden.

29. Vid förhandlingen den 14 december 2022 lämnade OE, ministern, den irländska och den nederländska regeringen samt Europeiska kommission muntliga yttranden och besvarade muntligen domstolens frågor.

IV. Bedömning

30. Som framgår av beslutet om hänskjutande avser den frågeställning som ligger bakom tolkningsfrågorna förbindelsen mellan överlämnandeförfarandet samt en senare framställan i enlighet med artikel 27.3 g och 27.4 i rambeslut 2002/584 om samtycke från den verkställande rättsliga myndigheten för att en redan överlämnad person ska kunna åtalas, dömas eller på annat sätt berövas sin frihet för ett annat brott, som begåtts före överlämnandet, än det brott för vilket personen överlämnades.

31. Den hänskjutande domstolen vill närmare bestämt få svar på om en ogiltighet av en europeisk arresteringsorder på grund av att denna inte har utfärdats av en "utfärdande rättslig myndighet" i den mening som avses i artikel 6.1 i nämnda rambeslut kan utgöra hinder för att den verkställande rättsliga myndigheten får ge det samtycke som begärts.

32. Prövningen av detta grundläggande problem inom ramen för ett mål som gäller framställan om samtycke tycks emellertid i förevarande fall vara betingad av en fråga inom nationell processrätt som avser huruvida estoppel-principen kan tillämpas i samband med det nationella målet.

33. För att avgöra det nationella målet krävs det enligt min åsikt inte att domstolen uttalar sig om huruvida tillämpningen av denna nationella processuella bestämmelse är förenlig med unionsrätten under de omständigheter som den hänskjutande domstolen har angett. Denna fråga mister nämligen sin relevans när det har fastställts att, oavsett om det är möjligt för den person som berörs att inom ramen för en framställan om samtycke göra gällande ett skäl för ogiltighet av en europeisk arresteringsorder som inför sin verkställighet har prövats genom lagakraftägande dom, ett sådant skäl i alla händelser inte kan legitimera ett vägrat samtycke från den verkställande rättsliga myndighetens sida.

34. Jag anser också att det grundläggande problem som gäller eventuella rättsverkningar av att en europeisk arresteringsorder skulle vara ogiltig med avseende på prövningen av en påföljande framställan om samtycke enligt artikel 27.3 g och 27.4 i rambeslut 2002/584 ska behandlas som sådant, utan att det, i motsats till vad kommissionen har hävdats, krävs ett uttalande om huruvida det finns fog för OE:s argument för att påvisa att det inte finns någon "utfärdande stat" i den mening som avses i artikel 22.7 i 2003 års lag om en europeisk arresteringsorder. Förutom att detta argument är inriktat på tolkningen av en nationell bestämmelse finner jag nämligen att den hänskjutande domstolens huvudsakliga frågeställning mycket riktigt gäller den förbindelse som i enlighet med unionsrätten föreligger mellan ett inledande överlämnande och en framställan om samtycke. Även OE:s argumentation inom ramen för det nationella målet utgår från frågan om sådan förbindelse.

35. Det framgår härvid av beslutet om hänskjutande att OE har bestritt beviljandet av det samtycke som begärts med hänvisning till att de nederländska myndigheter som utfärdade de ursprungliga europeiska arresteringsorderna inte var "utfärdande rättslig myndighet" i den mening som avses i artikel 6.1 i rambeslut 2002/584. Utan att ha bestritt beslutet om överlämnande och status för den rättsliga myndighet som gjort en framställan om samtycke, har

emellertid OE gjort gällande att det samtycke som begärts med tillämpning av artikel 27.3 g och 27.4 i rambeslutet inte får ges om de europeiska arresteringsorder som gett upphov till att han överlämnades inte har utfärdats på giltigt sätt. OE har således gjort gällande att de ursprungliga europeiska arresteringsorderna var ogiltiga som grund för att motsätta sig att den verkställande rättsliga myndigheten ger det begärda samtycket.

36. Jag anser att denna argumentation är felaktig.

37. Även om en framställan om samtycke med nödvändighet är förbunden med en viss europeisk arresteringsorder som redan har verkställts, finner jag nämligen att framställan ska prövas separat och fristående på egna meriter av den verkställande rättsliga myndigheten. Ett fel i en redan verkställd europeisk arresteringsorder kan således inte utgöra skäl för att vägra det begärda samtycket.

38. Det bör härvid påpekas att EU-domstolen redan har slagit fast att när den eftersökta personen har gripits och därefter överlämnats till den utfärdande medlemsstaten har den europeiska arresteringsordern i princip uttömt sina rättsverkningar, med förbehåll för de verkningar av ett överlämnande som uttryckligen föreskrivs i kapitel 3 i rambeslut 2002/584.⁹

39. Bland de verkningar av överlämnandet som föreskrivs i detta kapitel ingår eventuell lagföring för andra brott för vilket villkoren anges i artikel 27 i rambeslutet.

40. I enlighet med den specialitetsbestämmelse som anges i artikel 27.2 i rambeslutet, vilken är förbuden med den verkställande medlemsstatens suveränitet, har en person som överlämnats rätt att åtalas, dömas eller på annat sätt berövas sin frihet endast för det brott för vilket personen överlämnades.¹⁰

41. Enligt domstolen krävs genom denna bestämmelse nämligen att den utfärdande medlemsstaten, som vill lagföra eller döma en person för ett annat brott, som begåtts innan personen överlämnades till följd av en europeisk arresteringsorder, än det som låg till grund för detta överlämnande, ska inhämta den verkställande medlemsstatens samtycke för att undvika att den första medlemsstaten inkräktar på de befogenheter som den verkställande medlemsstaten kan utöva och överskrider sina befogenheter i förhållande till den tilltalade.¹¹

42. Det är endast i de fall som anges i artikel 27.3 i rambeslut 2002/584, bland annat när samtycke har lämnats i enlighet med artikel 27.3 g och 27.4 i rambeslutet, som de rättsliga myndigheterna i den utfärdande medlemsstaten har rätt att lagföra eller döma denna person för ett annat brott än det för vilket personen överlämnades.¹²

⁹ Se dom av den 13 januari 2021, MM (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, punkt 77).

¹⁰ Se, bland annat, dom av den 24 september 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Specialitetsprincipen) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, punkt 39 och där angiven rättspraxis).

¹¹ Se dom av den 24 september 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Specialitetsprincipen) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, punkt 40).

¹² Se dom av den 24 november 2020, Openbaar Ministerie (Urkundsförfalskning) (C-510/19, EU:C:2020:953, punkt 63).

43. Domstolen har framhållit att specialitetsbestämmelsen har ett nära samband med det överlämnande som följer av verkställigheten av en specifik europeisk arresteringsorder.¹³ Detta innebär att iakttagandet av denna bestämmelse kan bedömas endast med avseende på det överlämnande som gjorts i enlighet med en viss europeisk arresteringsorder.¹⁴

44. Trots det band som förenar tillämpningen av artikel 27 i rambeslut 2002/584 och förekomst av en europeisk arresteringsorder som redan har verkställts, ska det dock understrykas att domstolen redan har slagit fast att beslutet om att bevilja samtycke enligt artikel 27.4 i rambeslutet är klart avgränsat från beslutet om verkställighet av en europeisk arresteringsorder och medför andra verkningar för den berörda personen än det sistnämnda beslutet.¹⁵

45. Överlämnandet av en person i enlighet med en europeisk arresteringsorder och framställan om samtycke till att den utfärdande medlemsstatens rättsliga myndigheter får åtala eller döma denne för ett annat brott, som begåtts före överlämnandet, än det brott för vilket personen överlämnades, utgör således två skilda faser i ett förfarande som syftar till att säkerställa att brott inte förblir ostraffade inom unionen.

46. Även om beslutet om samtycke, i likhet med beslutet om verkställighet av en europeisk arresteringsorder, kan inskränka den berörda personens frihet¹⁶ har beslutet om samtycke sålunda ett eget syfte och ska därför fattas av den verkställande rättsliga myndigheten efter en prövning som är separat och fristående i förhållande till prövningen av en europeisk arresteringsorder.

47. Denna prövning ska utföras i överensstämmelse med vad som föreskrivs i artikel 27.4 i rambeslut 2002/584 så att framställan om samtycke bedöms på sina egna meriter.

48. Den verkställande rättsliga myndigheten ska sålunda kontrollera att den framställan om samtycke som denna har mottagit innehåller de uppgifter som anges i artikel 8.1 i rambeslutet samt en översättning, i enlighet med vad som anges i artikel 8.2 i nämnda rambeslut. Nämnda myndighet ska också undersöka om det brott för vilket samtycket har begärts i sig medför en skyldighet i enlighet med rambeslutet att överlämna berörd person.

49. Enligt vad som föreskrivs i artikel 27.4 i rambeslut 2002/584 ska den verkställande rättsliga myndigheten dessutom, vad avser de obligatoriska eller valfria skäl till att vägra verkställighet som anges i artiklarna 3 och 4 i rambeslutet, bedöma om man kan tillåta en utvidgning av lagföringen till att även omfatta andra brott än de för vilka överlämnandet skett.

50. Det måste dock konstateras att det inte enligt någon av dessa bestämmelser föreskrivs att ett fel i en ursprunglig europeisk arresteringsorder kan utgöra skäl för den verkställande rättsliga myndigheten att vägra det samtycke som har begärts.

51. Varje annat beslut skulle enligt min åsikt åsidosätta de syften som eftersträvas med rambeslut 2002/584.

¹³ Se dom av den 24 september 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Specialitetsprincipen) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, punkterna 37, 38 och 40).

¹⁴ Se, för ett liknande resonemang, dom av den 24 september 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Specialitetsprincipen) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, punkt 45).

¹⁵ Se, bland annat, dom av den 26 oktober 2021, Openbaar Ministerie (Rätten att höras av den verkställande rättsliga myndigheten) (C-428/21 PPU och C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, punkt 49 och där angiven rättspraxis).

¹⁶ Se, bland annat, dom av den 26 oktober 2021, Openbaar Ministerie (Rätten att höras av den verkställande rättsliga myndigheten) (C-428/21 PPU och C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, punkt 51 och där angiven rättspraxis).

52. Jag framhåller härvid att det av domstolens praxis framgår att artikel 27 i rambeslut 2002/584, när det genom denna införs bestämmelser som utgör undantag från den princip om ömsesidigt erkännande som anges i artikel 1.2 i rambeslutet, inte kan tolkas på ett sätt som medför att de motverkar det mål som eftersträvas genom rambeslutet, nämligen att underlätta och påskynda överlämnandet mellan medlemsstaternas rättsliga myndigheter med hänsyn till det ömsesidiga förtroende som ska finnas dem emellan.¹⁷

53. Det krav på skyndsamhet som återfinns i bakgrunden till rambeslut 2002/584 avspeglas i artikel 27.4 i detta, där det föreskrivs att ett beslut om samtycke till en utvidgning av ett åtal ska fattas senast trettio dagar efter det att framställan har mottagits.

54. Om ett fel i en ursprunglig europeisk arresteringsorder kan utgöra hinder för att den verkställande rättsliga myndigheten ska få ge det begärda samtycket, medför emellertid detta att också de förhållanden som låg till grund för överlämnandet får omprövas inom ramen för en framställan om samtycke som gjorts i enlighet med artikel 27.3 g och 27.4 i rambeslut 2002/584. En sådan omprövning skulle medföra fördröjning av beslutet om samtycke, vilket skulle stå i strid med det krav på skyndsamhet som återfinns i bakgrunden till rambeslutet. En omprövning tycks mig också oförenlig med rättssäkerheten, eftersom det därigenom kan ifrågasättas att det rättsliga avgörande har vunnit laga kraft genom vilket ett beslut har fattats om verkställighet av en europeisk arresteringsorder.

55. Man bör dessutom företa en tolkning som medverkar till att ett annat av de syften som eftersträvas med detta rambeslut uppnås, det vill säga att motverka straffrihet.¹⁸ Om en verkställande rättslig myndighet får vägra att ge det samtycke som begärts i enlighet med artikel 27.3 g och 27.4 i rambeslutet skulle detta skada nämnda syfte genom att det skulle hindra den utfärdande medlemsstatens rättsliga myndigheter från att åtala, döma eller på annat sätt beröva friheten för en person för ett annat brott, som begåtts före överlämnandet, än det brott för vilket personen överlämnades.

56. Mot bakgrund av det ovan anförda finner jag att artikel 27.3 g och 27.4 i rambeslut 2002/584 ska tolkas så, att konstaterandet av att en europeisk arresteringsorder, på grundval av vilken en person har överlämnats, har utfärdats av en myndighet som inte var en ”utfärdande rättslig myndighet” i den mening som avses i artikel 6.1 i rambeslutet, och därför skulle anses vara ogiltig, inte kan utgöra ett hinder för att den verkställande rättsliga myndigheten, när den mottar en framställan om samtycke till att den utfärdande medlemsstatens rättsliga myndigheter får åtala eller döma berörd person för ett annat brott, som begåtts före överlämnandet, än det brott för vilket personen överlämnades, meddelar sådant samtycke.

¹⁷ Se, bland annat, dom av den 24 september 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Specialitetsprincipen) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, punkt 35 och där angiven rättspraxis).

¹⁸ Se, bland annat, dom av den 8 december 2022, CJ (Beslut om uppskjutet överlämnande på grund av lagföring i brottmål) (C-492/22 PPU, EU:C:2022:964, punkt 74 och där angiven rättspraxis), samt dom av den 31 januari 2023, Puig Gordi m.fl. (C-158/21, EU:C:2023:57, punkt 141).

V. Förslag till avgörande

57. Av ovan anförda skäl föreslår jag att domstolen ska besvara de tolkningsfrågor som ställts av Supreme Court (Högsta domstolen, Irland) på följande sätt:

Artikel 27.3 g och artikel 27.4 i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna, i dess lydelse enligt rådet rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009,

ska tolkas så,

att ett konstaterande av att en europeisk arresteringsorder, på grundval av vilken en person har överlämnats, har utfärdats av en myndighet som inte var en ”utfärdande rättslig myndighet” i den mening som avses i artikel 6.1 i rambeslut 2002/584, i dess lydelse enligt rambeslut 2009/299, och därför skulle anses vara ogiltig, inte kan utgöra ett hinder för att den verkställande rättsliga myndigheten, när den mottar en framställan om samtycke till att den utfärdande medlemsstatens rättsliga myndigheter får åtala eller döma berörd person för ett annat brott, som begåtts före överlämnandet, än det brott för vilket personen överlämnades, meddelar sådant samtycke.